

УДК 159.9

Нищота О., Колоденна Л. – ст. гр. БП-11

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

ЕМІГРАЦІЯ ОЧИМА ДІТЕЙ

Науковий керівник: канд. психол. наук., доц. Кухарська В.Б.

Люди відрізняються один від одного, кожна людина по-іншому уявляє, що є важливим у її житті, має свою систему цінностей, віддаючи перевагу інтелектуальним, суспільним чи матеріальним цінностям. Саме покращення матеріальних потреб переважає серед причин, що змушують українців покидати свою країну у пошуках кращих заробітків (ця причина часто підсумовується фразою дорослих „Дбаємо про краще майбутнє своїх дітей”). Але цікавим є те, що діти згідні відмовитися від усього того, заради чого один з батьків, або й обидвоє покидають сім’ю.

Дітям дошкільного віку, які ще не задумуються над своїм майбутнім, взагалі незрозуміло, що це все робиться для їхнього ж добра. Їх не дуже тішать іграшки та гарний одяг, передані батьками, коли вони хочуть щоденної опіки і турботи, спільної прогулянки чи відпочинку, або й просто прочитаної ввечері казки. Підлітковий вік характеризується бурним фізичним та статевим розвитком, підвищеною різкістю, дратівливістю, збудливістю нервової системи, а також бажанням зайняти гідне місце в колективі, бути і вважатися дорослим, потребою у самоствердженні, створенням програми самовиховання та формування самооцінки. Хоча підлітки вихваляються перед однолітками модними мобільними телефонами та комп’ютерами, але потайки від тих дорослих, на яких поклали їхній догляд батьки, плачуть, бо забувають вигляд тих рідних людей, з якими би їм було легше пережити їхні щоденні радості й невдачі.

Перед старшим школярем виникає необхідність самовизначення, вироблення своєї своєрідної внутрішньої позиції, вибору свого життєвого шляху. Отже, присутність та підтримка досвідчених друзів-батьків є очевидною. Діти цього віку, хоч подорослішали, але все ж діти, хочуть щодня відчувати підтримку та чути слово поради. Живучи у світі, де сотні і тисячі їхніх друзів також спілкуються з батьками раз в тиждень по мобільному телефону, слухаючи та аналізуючи ті життєві ситуації, в які можуть потрапити дорослі, що може призвести до погіршення та навіть втрати їхнього здоров’я та особистої безпеки, діти ще більше переживають за своїх рідних в чужині та прагнуть швидшого повернення близьких у свої сім’ї. Надзвичайно невтішним є і те, що саме в цьому віці вони часто долучаються до згубних звичок: шукають втіхи у сумнівних компаніях, вживають алкогольні напої, починають курити та вживати наркотичні речовини. Вони припиняють працювати над собою, перестають думати над своїм майбутнім, оскільки це саме те, заради чого покинули дома дорослі, лише користуються переданими грішми, при цьому не завжди на добрі справи.

Діти, батьки яких працюють за кордоном, - соціальні сироти. Вони мають продукти харчування, одяг, дах над головою, але не мають найдорожчого – спілкування з батьками. І це призводить до різних психологічних проблем, які не можуть бути вирішеними самими дітьми. У більшості випадків, коли дітям все ж таки вдається допроситись батьків повернутись, довший час вони залишаються чужими людьми, оскільки упродовж всієї розлуки члени сім’ї не живуть проблемами один одного, батьки не розуміють внутрішнього світу своїх дітей, бо іноді залишають своїх дітей немовлятами, а повертаються до юнаків із сформованим характером та виробленою життєвою позицією.